

влѣзли Иосифъ и Марія съ младенца, той ги посрѣщялъ, зель *Иисуса* на рѣцѣ-тѣ си и изпълненъ отъ радостъ и благодарение рѣкълъ: *Нынѣ ошущаеши раба швоего владыко, по глаголу швоему съ миромъ, яко видѣшѣ очи мои спасение швое.*

Въ сѣще-то врѣмя случила ся въ храма и *Анна* пророчица, коя-то въсхваля тогава Бога, и начяла явно да говори за Спасителя на всички, кои-то го чякали съ вѣрж.

Поклонение-шо ошѣ мѣдрецы-шы и избиваніе-шо на младенцы-шы.

Слѣдъ нѣколко врѣмя послѣ рождение-то *Иисусъ Христово*, *волшви* сир. мѣдрецы, кои-то отъ явление-то на новж звѣздж ся научили за рождение-то му, дошли отъ вѣстокъ въ *Иерусалимъ*, а оттамъ въ *Витлеемъ*, да ся поклонятъ *Христу*.

Въ това врѣмя въ *Иудеж* царувалъ *Иродъ*. Той непронсходилъ отъ царско колѣно и като чюлъ, че отхождатъ мѣдрецыти на поклонение поворожденному царю, смѣтилъ ся отъ страхъ да не бы по врѣмя да отиѣме той царство-то му. Затова испытваше гдѣ навѣрно ся намира *Христосъ* и кой е той; а като неможялъ да го найде, заповѣдалъ да избяжтъ въ *Витлеемъ* и въ околность-тѣ му всички дѣчица, кои-то сѣ по-